

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobců:

- a) **M. G.**,
státní příslušnost Ruská federace
- b) **nezl. V. A.**,
státní příslušnost Ruská federace
zastoupená žalobkyní a) jako zákonnou zástupkyní
- c) **I. G.**,
státní příslušnost Ruská federace

všichni právně zastoupeni advokátem Mgr. Faridem Alizey
sídlem Stodolní 834/7, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra ČR
sídlem Nad Štolou 963/3, 170 00 Praha 7 - Holešovice

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 9. 2019, č. j. OAM-396/ZA-ZA11-ZA04-2018 a č. j. OAM-397/ZA-ZA11-ZA04-2018, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje

- I. Věci vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. **62 Az 42/2019** a **62 Az 43/2019** **se spojují** ke společnému projednání, přičemž nadále budou vedeny pod sp. zn. **62 Az 42/2019**.
- II. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 27. 9. 2019, č. j. OAM-396/ZA-ZA11-ZA04-2018 a č. j. OAM-397/ZA-ZA11-ZA04-2018, **se zrušují** a věci se **vracejí** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům a), b) a c) na náhradě nákladů řízení částku **20 183 Kč do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Farida Alizeye, sídlem Stodolní 834/7, 702 00 Ostrava.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobci se žalobami podanými dne 18. 10. 2019 a 21. 10. 2019 domáhali zrušení ve výroku označených rozhodnutí žalovaného, kterými byla zamítnuta jejich žádost o udělení mezinárodní ochrany. S ohledem na to, že obě věci spolu subjektivně i objektivně souvisí, rozhodl soud o spojení věcí.
2. Žalobci v žalobě zrekapitulovali skutečnosti uváděné v řízení před žalovaným a shodně namítali, že při hodnocení podkladů pro vydání napadených rozhodnutí správní orgán nepřihlédl k informacím o politické angažovanosti žalobců a listinným důkazům o nich, které žalobci žalovanému zaslali. Žalovaný podle žalobců nesprávně dospěl k závěru o důvodnosti jejich trestního stíhání v Ruské federaci. Dále žalobci namítali, že správní orgán ze shromážděných podkladů využil jen ty, které podporovali jeho závěr. Žalobci navrhli, aby soud žalobou napadená rozhodnutí zrušil.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Žalovaný k námitkám žalobců uvedl, že má za to, že při rozhodování vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a jeho rozhodnutí odpovídá konkrétním okolnostem případu. Žalovaný uvádí, že unesl důkazní břemeno a vyhodnotil situaci žalobců individuálně, když posoudil jejich příběh na základě výpovědi žalobců, kterou porovnal s informacemi o zemi jejich původu. Takto žalovaný dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že by docházelo v Ruské federaci k pronásledování žalobců pro zastávání jejich politických práv a svobod. Ve zbytku žalovaný odkázal na svá rozhodnutí.

Zjištění z obsahu správních spisů

4. Ze spisu správních orgánů krajský soud pro účely soudního přezkumu rozhodnutí zjistil, že žalobci dne 9. 5. 2018 podali žádost o mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobci a) a c) jsou manželé a jsou státními příslušníky Ruské federace, trvale byli hlášeni k pobytu ve městě Krasnojarsk. Žalobkyně b) je dcerou žalobkyně a). K důvodům žádosti žalobkyně a) uvedla, že je od listopadu 2016 dobrovolníkem opoziční skupiny Alexeje Navalného a pracovala v jeho štábu v Krasnojarsku. Na mítinku v Moskvě v březnu 2017 byla zadržena policií. Od té doby jí začaly potíže. Jako druhý důvod uvedla její podnikání, které spočívalo v zajišťování komunálně-bytových služeb. Podle zákona

může tuto činnost vykonávat kdokoliv, ale reálně na ni má monopol stát. Podle žalobkyně a) byla v tomto úspěšná, proto se znelíbila. Vůči žalobkyni a) bylo zahájeno trestní stíhání pro trestný čin zpronevěry, která se měla týkat právě podnikatelské činnosti v souvislosti s obstaráváním komunálně-bytových služeb. Trestní stíhání je podle žalobkyně a) nezákonné a je důsledkem podpory opozičního politika Navalného a narušování státního monopolu. Její společnost se dostala do bankrotu. V trestním stíhání jí hrozí až 10 let vězení. Žalobce c) uvedl jako důvod žádosti trestní stíhání žalobkyně a), které ve skutečnosti souvisí s podporou Navalného. Žalobce c) je rovněž dobrovolníkem v jeho hnutí a byl na mítinku v Moskvě zadržen společně s žalobkyní a). Žalobce c) není trestně stíhán, je v pozici svědka, ale podle toho co mu říkala advokátka, bude jistě také trestně stíhán. Ve spise správního orgánu jsou založeny některé dokumenty z probíhajícího trestního řízení. Ve správním spise jsou dále založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Ruské federaci. Konkrétně se jedná o Výroční zprávu Human Rights Watch 2019 – Rusko; Freedom House - Svoboda ve světě 2019 – Rusko; Ruská federace – Mezinárodní organizace pro migraci, 2018; Ruská federace – Informace Evropského azylového podpůrného úřadu – březen 2017 a Ruská federace – Informace OAMP 20. 6. 2018. Dne 24. 6. 2019 zaslala žalobkyně a) do spisu žalovanému dokumenty, ohledně kterých při seznámení s podklady dne 3. 7. 2019 uvedla, že se týkají její korespondence se štábem Navalného, ve které se konstatuje, že Evropský soud pro lidská práva shledal Navalného stíhání za nezákonné a politicky motivované, dále se týkají likvidace společností žalobců a) a c) a seznamu jejich věřitelů a registrace opoziční kandidátky žalobkyně a) ve volbách do zákonodárného sboru Krasnojarského kraje. Žalobce c) v rámci seznámení s podklady pro rozhodnutí dne 3. 7. 2019 požádal, aby byly listiny vyhotovené v ruském jazyce, které žalobkyně a) zaslala do spisu, přeloženy a použity jako důkaz i v jeho věci.

5. O žádosti žalobců rozhodl žalovaný ve výroku specifikovanými rozhodnutími, kterými jejich žádosti zamítl. Žalovaný dospěl k závěru, že v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany není oprávněn hodnotit zákonnost trestního stíhání žalobkyně a), avšak nic nenasvědčuje tomu, že by toto mělo souviset s její činností pro Alexeje Navalného. Současně žalovaný uvedl, že zajišťování majetku žalobkyně a) a zjišťování místa jejího pobytu považuje za legitimní kroky ruských vyšetřovacích orgánů. Pokud si žalobkyně myslí, že se jedná o kroky nezákonné, mohla se jím bránit prostřednictvím své advokátky. V řízení tak nebylo prokázáno, že by byla žalobkyně a) v Ruské federaci pronásledována ve smyslu § 12 zákona o azylu. Neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu ve vztahu k žalobci c) odůvodnil žalovaný tak, že tento neuvedl žádné okolnosti svědčící o tom, že by byl v Ruské federaci pronásledován ve smyslu uvedeného ustanovení. Jediným důvodem žádosti uvedl trestní stíhání žalobkyně a) a ničím nepodloženou obavu z toho, že bude rovněž obviněn. Žalovaný dále dospěl k závěru, že nebyly naplněny podmínky pro udělení azylu z důvodů uvedených v § 13 a § 14 zákona o azylu. Při hodnocení nároku žalobců na udělení doplňkové ochrany dospěl žalovaný k závěru, že podmínky uvedených ustanovení nejsou naplněny. Ačkoliv panuje v Ruské federaci problematická situace ohledně ochrany lidských práv, neznamená to, že by každý ruský občan byl takovým jednáním ohrožen. Podle žalovaného žalobkyně a) nepředstavovala pro ruské státní orgány natolik zájmovou osobu, vůči které by byly nuceny jednat závažným diskriminačním způsobem, který by se dal označit za vážnou újmu.

Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Současně krajský soud shledal, že napadená rozhodnutí trpí vadami uvedenými v § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy že jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, a proto rozhodl bez nařízení jednání.
7. Podle § 12 zákona o azylu platí, že *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec*
 - a) *je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo*
 - b) *má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
8. Podle § 14a zákona o azylu platí, že *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
9. Podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) platí, že *v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.*
10. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, která souvisí zpravidla s nedodržením požadavků kladených procesním právním předpisem na výrok a odůvodnění správních rozhodnutí. Ty jsou upraveny především v § 68 odst. 2 a 3 a § 90 správního řádu. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů jde tehdy, pokud se správní orgán určitou pro posouzení věci významnou skutečností vůbec nezabýval. Jde nejen o případ, kdy se k ní správní orgán vůbec nevyjádřil v napadeném rozhodnutí a ani k ní nečinil v průběhu řízení žádné dokazování (neshromáždil podklady), ale též o případ, kdy správní orgán sice shromáždil podklady rozhodnutí vypovídající o rozhodné skutkové otázce, ovšem nijak tyto podklady nezhodnotil a neučinil z nich ve vztahu k této otázce žádný skutkový závěr. Nepřezkoumatelnosti se dopustí správní orgán také tehdy, pokud se dostatečně nevypořádá s návrhy účastníků řízení, zejména pak s návrhy na provedení důkazů. Pakliže správní orgán navržený důkaz neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést důvod, pro který

důkaznímu návrhu nevyhověl. V opačném případě jde o tzv. opomenutý důkaz, jenž zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007-80 nebo též judikaturu Ústavního soudu týkající se tzv. opomenutých důkazů při soudním rozhodování, která je přiměřeně aplikovatelná i na nyní projednávanou věc, např. nálezy vydané pod sp. zn. III. ÚS 61/94, III. ÚS 95/97, III. ÚS 173/02, III. ÚS 569/03, III. ÚS 139/05, III. ÚS 359/05 a další). Z uvedené judikatury vyplývá, že neakceptování důkazního návrhu účastníka řízení lze založit toliko třemi důvody: Prvním je argument, dle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, dle kterého důkaz není s to ani ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, dle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno.

11. Stejně tak lze poukázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá, že podle druhé věty § 52 správního řádu není správní orgán vázán návrhy účastníků, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Pokud má tedy správní orgán za to, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav, není povinností navržený důkaz provést. Nezáleží však zcela na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí zdůvodnit, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést a zda je potřebné stav dokazování doplnit, a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamena, že by bylo rozhodujícímu orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 - 48).
12. Žalobkyně a) dne 24. 6. 2019 doručila žalovanému několik listin v ruském jazyce (č. l. 81-99 správního spisu). K těmto listinám se vyjádřila při ústním seznámení s podklady dne 3. 7. 2019 a v podstatě k nim uvedla, že podporují její tvrzení o její práci pro hnutí Alexeje Navalného, o nezákonnosti jejího trestního stíhání a jejím pronásledování v Ruské federaci. Právní zástupce žalobkyně a) výslovně uvedl, že žádá, aby žalovaný tyto listiny přeložil a provedl je jako důkaz, neboť prokazují, že žalobkyně a) je pronásledována a původcem pronásledování je Ruská federace. Žalobce c) při ústním seznámení s podklady dne 3. 7. 2019 na tyto listiny odkázal a rovněž navrhl, aby byly zařazeny do jeho spisu a provedeny jako důkaz.
13. Žalovaný k uvedeným důkazním návrhům v napadeného rozhodnutí konstatoval na str. 4, že tyto listiny byly skutečně žalovanému doručeny a na str. 9 svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že tyto listiny nepřekládal z důvodu hospodárnosti řízení, neboť jsou podle názoru žalovaného neúčelné a že správní orgán má dostatečně zjištěný skutkový stav [v případě žalobce c) se jedná o str. 6 rozhodnutí].
14. Podle názoru krajského soudu takový postup žalovaného nemůže obstát. Žalobkyně a) předmětné listiny jako důkaz navrhla a výslovně uvedla, co jimi má být prokázáno - zejména pak pronásledování žalobkyně a). Žalovaný k listinným důkazům doručeným dne 24. 6. 2019 v podstatě uvádí, že nejsou relevantní, současně však konstatuje, že je

nepřekládal. Jestliže žalovaný nezná obsah těchto listinných důkazů (ze spisového materiálu ani z rozhodnutí nevyplývá, že by byl žalovanému znám jejich obsah), nemůže konstatovat, že ve věci nejsou relevantní. Žalovaný se s důkazními návrhy žalobkyně a) nevypořádal ani jiným způsobem – např., že by je provedl jako důkaz, ale v rozhodnutí konstatoval, že nic nezjistil, nebo neodůvodnil, proč nejsou ve věci relevantní. Žalovaný se tak s důkazním návrhem žalobkyně a) [potažmo též žalobce c)] vůbec nevypořádal a nedostal požadavkům kladeným na něj výše uvedenou judikaturou a taky § 52 a § 68 správního řádu. Jak vyplývá z výše uvedeného, tato vada má za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí a je důvodem pro jejich zrušení podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

15. Ačkoliv popsaná vada rozhodnutí je dostatečným důvodem pro zrušení napadených rozhodnutí, považuje krajský soud za nutné vyjádřit se k dalším aspektům odůvodnění napadených rozhodnutí.
16. Žalovaný ve svých rozhodnutích několikrát s odkazem na rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 29. 6. 2005, č. j. 4 Azs 519/2004 – 83) zdůrazňuje, že není oprávněn hodnotit zákonnost trestního stíhání žalobkyně a). S tímto závěrem se krajský soud zcela ztotožňuje. Přesto však žalovaný ve svém rozhodnutí ohledně žalobkyně a) na str. 8 konstatuje, že kroky ruských státních orgánů ohledně zjišťování místa pobytu žalobkyně a) a zajišťování jejího majetku jsou zcela legitimní. Jestliže žalovaný správně dospěl k závěru, že není oprávněn hodnotit zákonnost trestního stíhání žalobkyně a), pak jistě není oprávněn hodnotit ani zákonnost či legitimitu jednotlivých vyšetřovacích úkonů či úkonů vedoucích k zajištění osob a věcí důležitých pro trestní řízení. S tím pak souvisí další závěr žalovaného uvedený na str. 12 rozhodnutí ohledně žalobkyně a), že vůči žalobkyni a) nebyl ze strany ruských státních orgánů v trestním řízení proveden žádný exces. Z předloženého spisového materiálu ani z napadeného rozhodnutí totiž vůbec nevyplývá, na základě jakých skutečností k tomuto závěru žalovaný dospěl.
17. Stejně tak není zřejmé, na základě čeho žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně a) není natolik zájmovou osobou pro ruské státní orgány, aby jí v této souvislosti hrozilo nebezpečí vážné újmy přičemž obavy žalobkyně a) pak žalovaný označil na str. 12 a 13 svého rozhodnutí za spekulaci. Zároveň však žalovaný zjistil, že žalobkyně a) a žalobce c) byli podporovateli a dobrovolníky v hnutí Alexeje Navalného.
18. Na druhou stranu žalovaný vychází ze zpráv ohledně stavu lidských práv v Ruské federaci, které zmiňuje na str. 5 rozhodnutí. Až na jednu výjimku žalovaný neuvádí, jaká konkrétní zjištění z nich učinil, což také snižuje přezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Nicméně např. ze zprávy Freedom House - Svoboda ve světě 2019 – Rusko (č. l. 58-62 správního spisu) vyplývá, že opoziční aktivisté (mj. z okolí hnutí Alexeje Navalného) jsou často terčem vykonstruovaných obvinění z trestné činnosti a jiných forem správního šikanování, že ruské státní úřady jsou ve velké míře zkorumpované a že dochází k zneužívání pravomocí úřadů. Toto zjištění vede krajský soud k závěru, že není zřejmé, na základě čeho dospěl žalovaný k závěru, že tvrzení žalobkyně a) o vzniku nebezpečí vážné újmy v důsledku podpory Alexeje Navalného, je spekulací.

Závěr a náklady řízení

19. Lze tedy shrnout, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevypořádal se všemi důkazními návrhy žalobkyně a) a žalobce c) a v rámci odůvodnění se dopustil dalších

logických rozporností. Krajský soud tedy napadená rozhodnutí z uvedených důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalších řízeních bude žalovaný ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán závěry vyslovenými v tomto rozsudku, přičemž bude na místě, aby se zabýval důkazními návrhy žalobkyně a) a žalobce c), tedy aby listiny předložené dne 24. 6. 2019 nechal přeložit a poté se v souladu s výše uvedenou judikaturou zabýval tím, zda jsou pro věc relevantní a zda je jako důkaz provede. Případný závěr o jejich irelevanci pro věc, nebo naopak zjištěné skutečnosti, je však povinen vtělit do následně ve věci vydaného rozhodnutí. Jedině tak může řádně vypořádat tento důkazní návrh.

20. Závěrem krajský soud dodává, že skutkový stav, tak jak je nyní zjištěn (za předpokladu, že po vypořádání důkazního návrhu nedojde k jeho změně), skutečně spíše nasvědčuje tomu, že žalobci nesplňují podmínky § 12 až § 14 zákona o azylu. Žalovaný by se však měl podrobněji zabývat tím, zda v daném případě není namístě přiznat žalobcům doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu, a to nejen z důvodu uvedeného v odst. 2 písm. b), ale i z důvodu uvedeného v odst. 2 písm. d) téhož ustanovení. V tomto směru krajský soud připomíná, že České republika je členem Rady Evropy a signatářem Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, přičemž závažné porušení lidských práv žalobkyně a) v trestním řízení, může znamenat zásah do práv zaručených Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný sice není oprávněn hodnotit zákonnost trestního řízení vůči žalobkyni a) ani jednotlivých procesních úkonů, ale může se zabývat tím, zda byli i ostatní podporovatelé Alexeje Navalného vystaveni praktikám, při kterých byla jejich lidská práva porušována (srov. např. řízení u Evropského soudu pro lidská práva s Alexejem Navalným). Žalovaný tak může (ale také nemusí) dalším dokazováním získat indicie, které mohou nasvědčovat tomu, že žalobkyni a) skutečně hrozí nebezpečí vzniku závažné újmy (např. zda i ostatní jeho podporovatelé byli obviněni, zda rovněž z majetkových trestných činů apod.).
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobci byli v řízení úspěšní a mají tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení žalobců jsou tvořeny dvěma úkony právní služby za každého ze zastoupených účastníků v podobě přípravy a převzetí zastoupení a podání žaloby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), při tarifní hodnotě 50 000 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, tj. odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bodu 5 po snížení podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu, 2 480 Kč, tedy odměna celkem 14 880 Kč, dále 6 tarifními paušály podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč, tj. celkem 1 800 Kč, a to vše zvýšené o DPH ve výši 21 %, tj. celkem po zaokrouhlení 20 183 Kč. Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobcům k rukám jejich právního zástupce na náhradě nákladů řízení tuto částku. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 24. června 2020

JUDr. Petr Hlušík, Ph.D.
samosoudce